

Він із поля вертався не пізно й не рано,
Пахло кропом село, полином і катраном.
Він любив біля хати в саду спочивати,
Гладить дітям голівки, курити й мовчати.

А дружина любила полоти й садити,
Добродушно бурчати, незле пожурити,
І любили удвох вони місячні ночі
Слухать співи пташині і співи дівочі.

Так минали їх дні, так літа пропливли,
І не зчулись вони, як життя прожили.
А коли відійшли за сумні небосхили,
Стала вища земля на дві скромні могили.
